

услуги на ближны-тъ, Апос. Павелъ говори за себе: *свободенъ сый отъ всякъ, всемъ себе поработихъ, да множайшия приобрящу, всемъ быхъ вся, да всяко нѣкия спасу* (1 кор. 9. 19, 22). Спорѣдь това Християнинъ-тъ е длѣженъ да не пропуца ни единъ случай къмъ извършваніе-то добро на ближяго. Нѣ тая услужливость ще бжде тяжакъ грѣхъ, ако нѣкой заради че былъ услужилъ ближнему, наруши закона Божій, изостави свои-тъ обязанности или попусти противно-то на съвѣтъ-тъ си.

д) Наконецъ *страннолюбіе-то*, т. е. когато наша та любовь има за свой предметъ да пренокоява странники и путешественницы. Тая обязанность была исполнявана отъ вѣчки древны съ особно усердіе, и была за тѣхъ толко священна, чото нарушеніе-то ѳ ся считало отъ тѣхъ за неизгладимо безчестіе; Вѣтхый-тъ и новыи завѣтъ е ищеленъ съ примѣры на тѣхъ добродѣтель. Нѣ и сега е пмало случай къмъ прииманіе-то странники, когато или бѣдность-та на иштника, или тѣснота-та на мѣсто-то, или другы обстоятелства му препятствувать да си захване пристанище за пренокояваніе на себѣ. Услуги-тъ, что ся показватъ на странны, Спаситель (гы) относи къмъ Себѣ Самаго: *страненъ бѣхъ, и введосте Мене* (Мат. 25. 35; Евр. 13. 2). И макаръ нѣмало никаква нужда да приимамы странны въ дома си, нѣ любовь-та братска изыскува, за да бы имъ помагали ные съ съвѣта си или чрѣзъ покровительство си (см. Злат. на Дѣян. Бесѣд. 45).

§ 283. Миролубіе-то.

Ные вѣчки много съгрѣшавамы, спорѣдь това любовь-та изыскува всячески да бы ся старали, да избѣгамы отъ взаимны-тъ оскорбленія и неприятности, а когато тѣи ся появятъ, ный незабавно да гы уничтожавамы. Какво прекрасно зрелище представлявать тыя человѣци, помѣжду кои-то ся находи мирно-то съгласіе и у кои-то е сердце-то едно и душа-та една (Дѣян. 4. 32)! Нѣ колко ся възмуцава человѣческо-то чувство при поглѣда на хора, кои-то ся находятъ помежду си въ споръ (кавгѣ) и неприятности? *Идѣже бо зависть и рвеніе, ту нестроеніе и всяка зла вещь* (Іак. 3. 16). Затова въ сношенія-та си съ ближны-тъ длѣжни смы да избѣгамы вѣчки случаи, что можатъ да нарушатъ тишинаж-тъ, не само да не оскорбьямы никого съ намѣреніе, а трѣбѣ ные да преносимъ съ търпеніе оскорбленія-та отъ ближны-тъ. Нѣ ные чясто ся намирамы въ това виновни. Зачтото, говори единъ отъ Церковны-тъ Пастыри, не само думы-тъ укоризнены и дѣйствія-та конечно наскрѣбителни наскоро ны извождатъ изъ търпеніе-то: нѣ и легкы-тъ неприятности, думы-тъ ненамѣренни, справедливи-тъ и умѣренни-тъ обличенія възмуцаватъ до крайность сердце-то, и приводятъ го до раздраженія и ожесточенія. Неочистена-та отъ страсти-тъ душа, при само-то слабо дѣйствіе отъ възмуцаемжъ вѣшнжъ силж, като поройна-та вода, подзима изъ глѣбинж-тъ талока и праха, и къмъ вѣшно-то възмуценіе присѣдинява много пѣ-тъжко-то — вѣтрешно-то помраченіе. И почти всяко въскипеніе на вѣтрешно неудоволствіе преврѣща мнозина отъ насъ въ съждѣ на подигнато (възврѣло) вино, или въ огнедышущжъ горж, коя-то исхврѣга лавж (тюкюртъ) и камны на вѣсикж-